

улицо През една лятна нощ двама мъже - със сгърчени от тежка
мъка лица - седяха сами и мълчаливи пред ~~една~~ купа вино и две
празни чаши, във високата главна бойница на Ловчанската крепост.

Широка гънка дълбаеше челото на Асена.

Той стана, погледна през тъмния процеп на бойницата и
отпусна ръце.

- Няма ги още!

Не страх от василевса Исак Ангел, нито от някой именит
ромейски бранник, тревожеше царското сърце. Отдавна Византия
беше разбрала, че нищо не може да похори несмиримата храброст
на българите безчетни пълчища на тяхните кумански съюзници. Яко
бяха укрепили двамата брата всичките твърдини по Хема: чак до
Филиповградските области стигаха смелите им войски и се връщаха
с богата плячка: огромни стада, хиляди пленници, които ставаха
роби на властелите, златопурпурни одежди, оръжия и царски сък-
ворищници. Сякаш някаква щастлива съдба им помагаше и ги зак-
риляше.

Лекомислие бе помрачило ума на Исака, за да вярва, че
българите са безобидни, за да не смаже опасния бунт още в само-
то начало, за да извърши няколко непростими грешки: първо да
отнеме - поради дребни интриги - воденето на войските от лукавия
и смел севастократор Иоан, за да го смени с бездарен, сляп
вожд и второ да погуби единствено опасния за българите мъж -
Алексей Врана, победителя при Димитрица.

И ето сега, след три месеца безуспешна обсада, Исак бе
загубил търпение и воля за борба и вдигаше станове си. Бърза-
ше да се върне към шумните тържества на Хиподрома. Войната му
досаждаше.

А побеждаваше тоя, който имаше върховното търпение да
изчака до край.